

după lucrările de fonetică și de ortoepie rusă apărute la sfârșitul secolului XIX și la începutul secolului XX, a existat fenomenul înmuierii asimilative a consoanelor respective.

În prezent, se constată că înmuieria asimilativă se menține consecvent numai într-o anumită sferă a grupurilor consonantice de tipul arătat. Acest fenomen fonetic arată, în general, o tendință de restrângere, manifestată fie în rostirea exclusiv dură a consoanelor asimilativ înmuiate anterior, fie în existența unor serii de dublete cu și fără înmuieria consoanelor respective.

În categoria grupurilor de consoane, în care înmuieria asimilativă (în general înmuieria este totală) se menține și în limba actuală vorbită, intră labialele, dentalele și (r) în imbinarea cu (j) în cadrul rădăcinilor și la joncțiunea rădăcinii cu morfemele postradicale; „consoanele duble” ca (f + f') (v + v') (t + t'), (d + d'), (s + s'), (n + n') în măsura în care ele sînt rostite lung sau cu o ocluzie lungă; grupurile de consoane (t + n'), (d + n') (s + t'), (z + d') în cadrul rădăcinii și la joncțiunea rădăcinii cu morfemele postradicale; grupurile de consoane (n + t'), (n + d'), (n + č') și (n + š:')

În categoria grupurilor consonantice, în care limba rusă vorbită în prezent nu mai cunoaște înmuieria asimilativă, intră: [t + p'], [d + b'], [t + f']; grupurile [t + v'], [t + m'], [t + l'], [d + v'], [d + m'], [d + l'], [t + j], [d + j] la joncțiunea rădăcinii cu morfemele anteradicale și la joncțiunea cuvîntului și a procliticii (a prepoziției) grupurile de consoane [n + f'], [n + v'] și [n + l']. La această categorie se pot adăuga și diferite imbinări ale lui [r] cu consoane labiale și dentale moi.

Între aceste două extreme mai există o categorie a grupurilor de consoane, în cadrul căreia coexistă atît forma înmuiată, cît și cea dură a consoanelor respective (înmuieria în general este parțială). În cazul unor grupuri, forma înmuiată încă predomină, ca de ex., în imbinările [v + m'], [f + p'], [m + p'], [s + p'], [s + v'] etc. În cazul altor grupuri, rostirea dură predomină, ca, de ex., în imbinările de tipul „labială + velară moale”; în grupurile [t + v'], [t + m'], [d + v'], [t + l'], [d + l'] în cadrul rădăcinilor și la joncțiunea rădăcinii cu morfemele postradicale etc.

Înmuieria asimilativă în grupurile de consoane este irelevantă pe plan fonologic, iar în cazul dubletelor menționate avem de a face cu variația liberă (facultativă) a fonemelor consonantice respective.

Autorul ajunge la concluzia că, în majoritatea cazurilor, rostirea consoanelor, în poziție preconsonantică moale, corespunde regulilor ortoepice existente. Există totuși — după părerea autorului — și unele reguli învechite, ca, de ex., rostirea înmuiată a grupului consonantic [st] și [nst] înaintea lui [v'], înmuieria lui [t] și [d] înaintea labialelor moi și înaintea lui [l'].

Вопрос о влиятельности факторов, обуславливающих различия в реализации звуков в различных позициях, требует дальнейшего исследования.

3. Словесные пары, относящиеся к рассмотренным выше позициям, могут быть разделены на две группы. В одной из них наблюдается тенденция к постепенному исчезновению мягкой реализации звуков.

4. В остальных парах наблюдается тенденция к постепенному исчезновению жесткой реализации звуков.

В заключение хотелось бы отметить, что в настоящее время в русском языке наблюдается тенденция к постепенному исчезновению мягкой реализации звуков.

Вопрос о влиятельности факторов, обуславливающих различия в реализации звуков в различных позициях, требует дальнейшего исследования.

Вопрос о влиятельности факторов, обуславливающих различия в реализации звуков в различных позициях, требует дальнейшего исследования.

Вопрос о влиятельности факторов, обуславливающих различия в реализации звуков в различных позициях, требует дальнейшего исследования.

Вопрос о влиятельности факторов, обуславливающих различия в реализации звуков в различных позициях, требует дальнейшего исследования.